

modtaget, naar samme Mærke har været tidligere anmeldt af en anden Mand, det bliver altsaa ikke en foreløbig Afgjørelse, nei, Anmeldelsen bliver virningsløs, hvorved Registratør muligen gjør Anmelderen stor Uret, og naar de ærede Herrer, som have foreslaaet dette, sige, at derved undgaas flere Kollisioner imellem Anmeldelserne end dem, der ellers ville komme, er dette vel muligt, men de ville føre Klagen over paa et andet Punct, de ville ikke spare Klagemaal, men ville rette disse ikke mod de skjodesløse Anmeldere, men mod Registratør ved at indanke dennes Beslutninger til Indenrigsministeren. Det ærede Medlem for 5te Kreds (Drenbøll) fandt, at det var saa besynderligt, at Indenrigsministeren skulde kunne forfaste det Skjøn, som var givet af Registratøren om et Mærkes Tilstedelighed eller Afstedelighed. Men det forekommer mig dog, hvis man ikke vil gjøre Registratørs Skjøn til Dom og Registratør til Dommer, at det er naturligt, at den øverste Administration maa kunne forfaste, hvad den Underordnede i Administrationen har anset for rigtig. Det glæder mig overordentlig, at det har været aldeles uden Eksempel for det ærede Medlem, at han som administrativ Embedsmand har faaet en Beslutning, han har taget, underkjendt af en Overordnet; dette er arriveret mig een Gang, ja maaste to Gange, jeg huster det ikke mere, men jeg har ikke fundet, at det var saa mærkvaerdigt; jeg synes, at det er ganske naturligt, at naar en underordnet administrativ Embedsmand har afgivet et Skjøn, som den overordnede Administration ikke finder rigtig, saa siger den Overordnede: det skal Du gjøre om; det synes jeg ikke er saa unaturligt (Drenbøll: Maa jeg bede om Ordet!). Men ligesom jeg anser det for principielt urigtigt at lægge Ansvaaret for Anmeldelsen over paa Registratør og fritage Anmelderen selv for at gjøre sig Uleilighed med at vælge et Varemærke, om hvilket der ikke kan være nogen Tvivl, saaledes vil jeg vedblivende tro, at naar man ser nøiere til, kan det være, at den Bekvemmelighed, som man nu tror ved at vedtage dette Endringsforslag at ville give Anmelderen, i Virkeligheden kan blive en stor Ulempe for ham.

Drenbøll: Til det Sidste vil jeg blot svare, at det er en udfasket Bemærkning, som den ærede Ordfører aldeles ikke har begrundet. Nei! det vil netop være til Gavn for Anmelderen og ikke til Ulempe, at Anmelderen, naar han indsender et Varemærke, som allerede tidligere er i en Andens eneraadige Besiddelse, gennem en Regtelse fra Registratør faar Underretning derom, og altsaa kan vælge et andet Mærke, og han er da bedre hjulpen end, naar man paa Maa og Faa indregistrerer et Varemærke, og saa lader ham sørge for at faae den Sag klaret ved Proces bagefter. Jeg synes ikke, der er Spor af Sammenligning mellem Ulemperne ved dette

Tilfælde og det, at man fritager en Anmelder for den Uleilighed selv at foretage Underjøggelsen med Hensyn til et Varemærke og overfører den paa Registratør. Jeg synes, det er saa naturligt, at i Stedet for, at Anmelderen skal gaa op i Ministeriet, eller hvor nu Kontoret bliver, og selv staa og gennemse Protokollerne, sker dette af den officielle Embedsmand. Lad dem betale derfor, det har jeg aldeles Intet imod, betale høit derfor; men det er mere betryggende og behageligt for alle Parter, naar Vedkommende ikke er henvist til selv at anstille sine Underjøggelser. For mig staaer det aldeles paa samme Maade, som jeg sagde før med Hensyn til en Retskriver, at man i Stedet for at lade ham have det store Ansvar, som han meget ofte har ved sine Udfærdigelser, siger til Folk: I kunne selv gaa op og se efter. Paa denne Maade frier man Retskriveren for Ansvaaret. Og saa i en anden Henseende er det det selv Samme, naar man vilde lade Publikum staa og lede i Registret i mange Timer, uden at de dog finde, hvad de ville, hvorimod Retskriveren finder, hvad han vil, i en halv Time, og det samme er Tilfældet her, hvor der er Spørgsmaal om Registratør.

Rump: At en Kjendelse, hvorved Registratør negter at antage et Varemærke, fordi det allerede i Forveien er anmeldt, vil være en foreløbig Kjendelse, som er Gjenstand for Paaanke først til Indenrigsministeriet og derpaa til Retten, fremgaar tilstrækkelig af Lovforslagets § 6, som siger, at Indregistrering af en Anmeldelse skal negtes i de 4 der nævnte Tilfælde, der skulde saa indskydes et 5te Tilfælde saaledes, som jeg og flere Andre have foreslaaet, og derpaa hedder det: „naar Indregistreringen“ — altsaa i et af de 5 Tilfælde — „negtes, giver Registratør derom Anmelderen Underretning med Angivelse af de Grunde, der have foranlediget Negtelsen. Finder Anmelderen sin Ret krænket ved Negtelsen, kan han indanke Registratørs Beslutning herom for Indenrigsministeren, som da afgjør Sagen, dog uden at de Paagjældendes Afgang til at faae Spørgsmaalet afgjort ved Domstolene derved indskræntes.“ Jeg tror altsaa, at det er fuldstændigt korrekt, hvad jeg siger: Registratørs Afgjørelse er en foreløbig Afgjørelse, som man i Almindelighed vil berolige sig med. Finder man, at Registratør har handlet egenmægtigt og urigtigt, kan man gaa til Indenrigsministeren og Domstolene, om man vil. Overhovedet er det 5te Tilfælde behandlet, som om det var noget aldeles Extraordinært, som blev sat ind i Loven, medens det kun er et 5te Tilfælde ved Siden af de 4 andre, med Hensyn til hvilket der paalægges Registratør den samme Pligt som i de 4 andre Tilfælde, og som altsaa ikke kan give Anledning til anden Forhandling, end disse 4 have gjort.